

PROZA (LITERATURA)

Jure Potokar

Tri pesmi

Človeško samoto poznam na izust.

Š. Remic

kot hladni rentgenski žarek te presvetli
in zariše oboke samote tvoj lastni pogled,
zazrt v ogledalo. Še enkrat boš neskončno

dolgo premišljeval o tem, kako ti iz življenja
puhtijo, izginjajo ljubljene stvari, kako je
kot po nedoumljivi vojaški logiki treba stopiti

naprej in »pogumno« pogledati smrti v oči.
čaka te kamnita sekira aboridžina, vitko
kopje afriških savan in mojstrovin meča samuraja.

živi pesek bo posrkal tvojo kri.

skrčen si, ujet v prgišče let, ki se iztekajo
tja, kjer boš predal spominu, kar si dobil naposod:
nikoli potešeno radovednost o prepletanju usod,

zatajitev komaj vzvalovljene kraminaste strasti,
in grozo nad tišino, ki preplavlja svet.
odvrgel boš pekoči, v prsih kluvajoči dvom

v eno dušo v dveh telesih, odvrgel zmoto o
kopičenju besed, ki zgolj ponavljajo obrabljen mit.
in vse bo znova šlo skozi tisoč sit spomina,

v katerem se najdlje ohrani nežna, blede bolečina.

24. X. 89

nikdar ne boš pozabil, kar bi moral,
in to veš: gori nebesni svod, gori telo,
vkovano v led. topi se ta pogled, ki zna

uzreti prisotnost najtanjše bolečine, topi
kot ljubljene obris, ki zamiglja na temni
površini misli. in ta odsev v ogledalu je zgolj

maska na obrazu, ki ga ni nikdar bilo, kot
sled, ki se za potonulim kamnom sama zlije vase,
kot nežnost sape, ki se umiri nad vencem medenine.

morda zares ne boš pozabil, kar bi smel!

7. 11. 1989